

spectatorului față de teatru. este de vină, desigur, și această mentalitate de fraternizare cu aparențele, de a le considera drept realități împotriva cărora nu e nimic de făcut; sau ușurința cu care aceste aparențe (și cele din prezentul articol sînt doar cîteva) sînt considerate drept înîmplătoare și nesemnificative erori.

Dinu Kivu

Arad

Printre premierele sfîrșitului de sezon arădean, *Opinia publică* (regia Dan Alecsandrescu, scenografia Francisc Toth) confirmă conștiințiozitatea profesională la care se menține de cîțva timp trupa. Într-un cadru scenic ingenios și expresiv definit printr-un colaj de ziare, comedia lui Baranga e prezentată atent și îngrijit publicului. Poate că, pe alocuri, regia și interpretarea au tratat prea grav situațiile piesei, cenzurînd pînă la inhibiție posibilitățile efectului comic, și de aceea anumite momente apar oarecum tern jucate. Oricum însă, e mult mai bine așa decît — așa cum se întîmplă

de obicei în reprezentarea comediilor de acest fel — cu risipa de gaguri și cîrlige necontrolate, îngrămădite la întîmplare în dorința succesului imediat. Alexandru Drăgan este un Chitlaru plin de farmec, apariție de mare puritate, care-și trăiește culminația scenică în episodul autocriticii: aici, întreaga sensibilitate a actorului contribuie la un joc trist de subtexte fragile în care autoacuzările ironice dezvăluie tot timpul nesfîrșita oboseală amară și refuzul de a intra în dialog cu prostia și necinstea. În triplul rol feminin încredințat interpretei principale, Gabi Daicu realizează o demonstrație de

Gabi Daicu (Maricica Tunsu) și ALEX. DRĂGAN (Chitlaru) în „Opinia publică” de Aurel Baranga

mobilitate scenică, reușind să fie sinceră, altfel în fiecare din cele trei roluri jucate, și supraveghind expansiunile comice ale partiturii cu un simț sigur al măsurii. Victor Ionescu, Alexandru Fierăscu, Teodor Vușcan, George Didilescu, Iulian Copacea și Nicolae Lehen au creat în jurul protagoniștilor o echipă de joc colectiv, susținut, dînd personajelor din planul al doilea reliefuri necesare unei bune evidențieri a sensurilor satirice.

Cel mai important lucru care se remarcă în acest sfîrșit de stagiune la Arad se referă însă la relația cu publicul. Excelent organizat, lucrînd într-un ritm egal, fără scăderi mari de calitate, teatrul și-a asigurat o audiență largă, constantă, obținînd în această privință indici dintre cei mai buni și ținînd piept fără pierderi concurenței televiziunii și turneeleor. Faptul merită să fie subliniat în mod deosebit.

Brăila

La teatrul din Brăila, partea a doua a stagiunii recent încheiate a adăugat montărilor cu *Act venețian* și *Sinziana și Pepelea** *Uara imposibilei iubiri* de D. R. Popescu, *Fûcele* de Sidonia Drăgușanu, *Casa amăgirilor* de Ray Lawler și *Ofîterul recrutor* de George Farquhar; deci: două piese românești și două premiere pe țară, capabile să genereze împreună o atmosferă efervescentă, un val de interes și curiozitate. O astfel de împrejurare, înțelept utilizată, poate dobîndi o reală însemnătate în existența oricărui teatru; la Brăila, ea constituia prilejul aceluia „moment de salt“, semnalat ca necesar pentru evoluția echipei.

Spectacolele vizionate nu vorbesc însă, deocamdată, despre un progres evident: ele se păstrează divergente, înscriindu-se prin calități și defecte dispartate, într-un interval valoric atît de larg încît par să aparțină unor echipe diferite.

Treapta cea mai de jos a producției artistice din acest an este ocupată de *Fûcele* (regia — Gh. Jora); centrat pe teza morală, spectacolul nu lasă să se întrevadă nici o încercare de a privi personajele și relațiile sub un unghi origi-

Dacă ținem seama și de rezultatele artistice obținute, de stabilitatea echipei și de caracterul profesional serios, uneori greoi și lipsit de strălucire, dar numai cîteodată grevat de lipsa exigenței artistice, înțelegem că teatrul din Arad și-a consolidat o bază trainică pentru niște foarte posibile cîștiguri. Există aici premisele unei creșteri artistice mai largi. Un efort nou, o scuturare a obișnuințelor care pot favoriza inerția comodă, o înnoire a colaborărilor și o lărgire a orizontului curent de lucru sînt condițiile care vor îngădui valorificarea deplină a premiselor existente. Este momentul ca regia și conducerea teatrului să-și propoaze conștient, cu toate pregătirile artistice și organizatorice necesare, saltul calitativ de autodepășire, pentru care sînt create toate condițiile.

Ana Maria Narti

nal, de a descoperi o motivație psihologică a faptelor care se petrec.

Fatala Cora e insuportabil de alintată, de o vulgaritate sufletească și de o comportare ostentativă, îndubitabil proastă; nimic din farmecul ingenuu, din fragilitatea aparentă, care constituie învelișul și armura acestei naturi de un egoism feroc, împins pînă la inconștiență, nu transpare în portretul scenic.

Aceleași scheme arhiuzate și pentru celelalte personaje (vizitatoarea-care-practică-comerțul clandestin, mama-model, inginerul-delapidator, fetița-cu-o-educatie-greșită, victimă-a-cataclismului-familial), cărora o interpretare cît de cît studiată le-ar fi putut insufla viață. Caracterul neevoluat al acestei montări este accentuat de scenografie (B. Friedel): pe fundalul unei camere de bloc mobilată standard apar proiecții-metamorfe de o calitate poetică extrem de discutabilă: flori, cer în furtună etc.

Dimpotrivă, în *Casa amăgirilor* se poate observa amprenta unei bune profesionalizări. Sub conducerea unuia dintre cei mai destoinici și mai conșvenți colaboratori, regizorul Yannis Veakis, și în cadrul sce-

* vezi „Teatrul“, nr. 1/1967.